

Criticus geurproefmethode nog lang niet tevreden

Voor de oppervlakkige waarnemer leek het eind vorig jaar of experimenteel psycholoog Jan Frijters, al jaren fervent tegenstander van de geurproef-identificatie, zijn eindoverwinning kon vieren.

.....
Peter Vermij
journalist
.....

Het college van procureurs-generaal liet eind november aan een groot aantal parketten weten dat geurproeven met politiehonden, uitgevoerd tussen september 1997 en maart 2006 bij de Unit Honden van de Dienst Levende Have van het Korps Landelijke Politiediensten (KLPD) in Nunspeet, in strafzaken met terugwerkende kracht niet meer als bewijs mogen worden gebruikt. De reden: hondenbegeleiders hadden toegegeven dat ze de proeven niet 'blind' hadden uitgevoerd. Het gevolg was dat ze hun honden, bewust of onbewust, hadden kunnen sturen in de richting van identificatie van de verdachte, of bij het beoordelen van het gedrag van hun honden bevooroordeeld waren geweest.

In misschien wel tientallen zaken worden herzieningsaanvragen bij de Hoge Raad verwacht. De indruk die in veel nieuwsmedia bleef hangen, is dat critici weliswaar gelijk hadden gekregen, maar dat de methode voortaan

'blind', en dus wél overtuigend zal worden uitgevoerd. Dat beeld past in het patroon dat hij tot nog toe ook in Nederlandse rechtszalen heeft aangetroffen, zegt Frijters in een reactie. 'Ik ben tot nog toe op diverse manieren bij zestien zaken als deskundige betrokken geweest,' vertelt hij. 'In al die zaken is het gepresenteerde geurproefbewijs uiteindelijk terzijde gelegd. Maar vrijwel altijd verwezen rechters daarbij naar uitvoeringsproblemen. Op de veel wezenlijker discussie over de grondslagen van de proef gaan ze niet in.'

Vervolg op pagina 40

Column

.....
Joost Beversluis

Dertig jaar geleden hebben we de kans gehad. Gereformeerden hadden de Kleding Kanaäns teruggebracht tot een stemmig pak en een kokerrok. Alleen achter de viskraam en bij de kaasverkoop in Duitsland werd nog klederdracht gezien. Het katholieke volksdeel had de uiterlijk waarneembare tekenen van hun geloof – nou ja, geloof – teruggesnoeid tot een kruisje aan een kettinkje. Voor een processie met flagellatie kwamen alleen nog bepaalde perversen opdagen.

Toen, toen hadden we een wet aan kunnen nemen die alle ruimte geeft om te geloven aan enig opperwezen en in diens Huis en het Bevriende Huis te doen en te laten wat dat opperwezen voorschrijft, maar die overigens elke bescherming aan godsdienstig vertoon ontzegt. Men mag geloven, in de god van Abraham en Isaac, in kabouters, in spoken, in *the invisible hand*, of wat ook. Wie uiterlijk

of gedrag daardoor laat bepalen, doet dat voor eigen rekening.

Uitbehandelde gelijke behandeling

Wie naast enige grotere hoop wil schijten, moet niet klagen als hij ergens naast piest. Zo'n wet.

Ooit bevolkten Liefde en Vrede de Olympus. Ik kloeg niet als ik destijds, gelovend in discipline en veel geld, gestoken daarom in blazertje en stropdas, alom hoon en afwijzing ont-

moette. Mijn god heeft gezegevierd, dat scheelt natuurlijk. Maar dat was in 1975 geen uitgemaakte zaak. En ga niet zeggen dat mijn geloof geen 'echt geloof' is en dat Discipline en Geld geen gecertificeerde opperwezens zijn. Het mirakel van hun overwinning na zoveel marteling en strijd bewijst trouwens het tegendeel.

Zo zouden nu, onder de goden Discipline en Geld, niet kunnen klagen zij die een hanenkam willen dragen, een oranje soepjurk, een peniskoker, of ongepoetste schoenen. Of die bij begroeting willen tongzoenen – in 1975 heel normaal – of geen hand willen geven. Niet als destijds 'mijn' wet was aangenomen.

In plaats daarvan hebben we de Algemene wet gelijke behandeling. Geweldig en conform allerlei verdragen, *no doubt*. Maar zij dreigt te verkeren in haar tegendeel, naar een fatale Nederlandse traditie. De WW schiep uiteindelijk werklozen, de WAO arbeidsongeschikten. En zo zal de WGB ongelijke behandeling scheppen. Tegenover één moslima die het zoet van de overwinning smaakt en geen handen meer hoeft te schudden, staan er tientallen die niet eens meer de kans zullen krijgen iemand de hand te schudden.

Mijn kantoor heeft intussen besloten tot de aanschaf van een paar ovenwanten.